

Čaj

Dobrý den, dámy a pánové, jistě chcete slyšet nejdokonalejší z těch nejdokonalejších příběhů. Když si moje paní dala vařit vodu na čaj, strašně jsem se modlil, aby nesáhla po mně. „Pozor čajové, už se blíží,“ vykřikl stresovaně můj kamarád. Najednou slyšíme, jak náš kamarád volá o pomoc, ale my si jenom oddychli, že jsme to nebyli my. Šel jsem si na chvíli schrupnout a najednou po mně sáhla ruka. A já jsem čekal, co se bude dít. Někteří říkají, že je to hrůza být pět minut v té vařící vodě. Ale víte vy, proč jsem nekřičel? Já mám horkou vodu moc rád. „Ááá,“ vyjekl jsem, když znenadání do toho ještě řvala konvice. Tady není nikdy klid, protože to je pořád „Ááá“, za tři hodiny zase „Ááá“ a takhle to máme celý život, ale já si musím užít ty poslední chvíle. A žbluňk. Skočil jsem šipku do vody a celou jednu minutu se ohříval v té krásně horké vodě. Když jsem si to tak užíval, začal na mě padat nějaký tvrdý písek. „Ach Bože, proč mě tak trestáš!“ Potom se na mě vykydnul nějaký žluto-zlatý sliz. Fuj. A spadla lžička do kafíčka, udělala žbluňk. Tohle tady je taky každý den! Tuto říkanku musí přece každý znát, to zpívá naše lžička. Lžička povídá: „Za chvíli vám udělál vír.“ A všichni jsme ječeli. Já jsem odtamtud radši šel pryč a spadnul jsem do koše. Ale bylo mi to tak nějak jedno, jelikož jsem byl vyřízený. Tak ahóóóóóóóóój.....!!!!!!!

Kateřina Vejvodová

Čaj

Když jsem se ráno probudil, tak všichni ještě spali. Jen piva o regál níže jako vždy diskutovala o tom, kde je nejlepší chmel, atd., ale jinak nikdo. Takže jsem se opatrně protáhl mezi ostatními čaji a šel vzbudit kávu. (Ostatní čaje si ze mě totiž neustále utahovaly, protože jsem zelený čaj a pocházím z Taiwanu.)

Když jsem přišel k regálu, kde spala káva, uslyšel jsem najednou divné zvuky a hlasy z další poličky. Šel jsem se na to tedy podívat. Když jsem tam nakoukl, uviděl jsem, že tam mléko a kakao mají "romantický" piknik. Z nějakého důvodu mě to nepřekvapilo, ale co. Mávl jsem rukou a šel znovu vzbudit kávu.

Když jsem k ní přišel, stále spokojeně chrápala na celé kolo, takže jsem s ní musel zaklepat, protože přes ten strašný rámus by mě určitě neslyšela. Asi po pátém pokusu přestala chrápat a zamžourala na mě. Potom se zvedla, chvíli se rozhlížela a pak řekla: „Ahoj čaji, co chceš dneska dělat?“ To jsem ale vůbec nevěděl, takže jsem chvíli mlčel a pak mě napadla úžasná věc: „Utečeme a půjdeme prozkoumat svět, už mě to tu s tou rasistickou partou ovocných čajů nebaví.“ Káva souhlasila a tak když kolem procházel první člověk, skočili jsme mu do košíku.

Po dlouhé době košíku a následně ještě delší době v tašce jsme se dostaly na jakousi linku. Rozhlédl jsem se kolem a uviděl dva hrnky s vodou. Rozhodl jsem se jít je prozkoumat. Voda uvnitř byla příjemně teplá, a tak jsem se rozhodl skočit dovnitř. Ale káva mě zastavila se slovy: „Počkej, když tohle zkusil můj strejda, vypařil se!!!“

Otočil jsem se za ní, zavrtěl hlavou a skočil do vody. Chvilku jsem si plaval a najednou voda začala zelenat, tak jsem rychle vylezl a zjistil jsem, že voda vsákla barvu a úplně mě vybělila. Ale vypadalo to dobře, takže jsem se vydal s novou image a kávou znovu prozkoumávat svět.

Marek Kříž

Dobrodružství čaje

Vyskočil jsem z krabičky a rozhlédl se. V takové místnosti jsem nikdy nebyl. Byla tu spousta zajímavých věcí. Nějaká sklenice s oranžovožlutým obsahem uvnitř. Dále tu ležela malá mistička. Krčily se v ní malé bílé kostičky. Vypadaly moc roztomile. Až k sežrání. A tak jsem si ukousl. „Au, to bolí!“ vykřikla. „Jé promiň, já nevěděl, že žiješ,“ omlouval jsem se. Dal jsem se s kostičkou do řeči a ona mi řekla, že ona a její sourozenci jsou cukr. Já jsem nevěděl, co to je, a tak jsem jí říkal Cecilka, protože to začíná taky na písmeno C. Ukázala mi spousta zajímavých věcí. Řekla mi, že místnost, kde bydlíme, se jmenuje kuchyň. Seznámila mě s panem Medem a spaní Citrónovou. Cecilka byla moje nejlepší kamarádka. Jednoho osudného dne jsme si hráli na lince s mými sourozenci a najednou jsme uslyšeli dupot lidských nohou. „Všichni na místo!“ zvolal hrneček. Člověk si začal dělat čaj, když už jsme si mysleli, že dá pokoj, sáhl po Cecilce a hodil ji do hrnku. „Ne!“ vykřikli jsme nastejno. Hrozně moc jsem kvůli tomu plakal, ale najednou jsem přestal. Dostal jsem totiž nápad. „Vydám se za ní,“ zašeptal jsem si pro sebe. Seskočil jsem z linky a odplížil se za ledničku. Vykoukl jsem a hrozně jsem se lekl! Přiběhlo tam jakési čtyřnohé, chlupaté a uslintané stvoření. Mělo to nos jako černý knoflík a slintalo to. Hned co to bylo pryč z dohledu, jsem se rozběhl za tím člověkem. Cecilka vykukovala z hrníčku a sledovala moji cestu. Nakonec hrníček ležel na stole v obýváku a Cecilka už nebyla vidět. Vyšplhal jsem po stole a skočil do hrníčku. Cecilka už byla skoro rozpuštěná a já už jsem začal taky moknout. A tak jsme se chytli za ruce a zemřeli spolu bok po boku.

Veronika Veselá

ČAJ

Dobry den, jsem sáčkový heřmánkový čaj. Můj příběh začal tím, že jsem byl zabalený v krabičce. Najednou jsem slyšel hlas. Byl to můj bráška, který si povídal s dalším bráškou. V tom se s námi zahýbal domeček, něco píplo a zase nás položili. Krabička říká: „Nebojte se, to jsem jen v tašce nějaké paní.“ Oddychli jsme si, že je vše v pořádku. Když jsme se zase pohnuli, bylo mi jasné, že nás vyndali z tašky. To už jsem se nebál. Celý týden jsme hráli žolíky a prší. Poslední dva dny v týdnu jsme spali. Vzbudilo nás až to, že s námi někdo pohnul a přeložil nás do jakési látkové krabice. Všichni jsme se strašně báli, že nás chtějí zneškodnit. V tom jsme se ocitli v podivné plechovce. Najednou se ozvalo: „Nebojte, já jsem taška a tahle plechovka, to je auto a vy se nemusíte bát.“ Všichni jsme si oddychli. Brm brm brm ..... „Áááááá-co to je? Já se bojím,“ zakřičel každý sáček čaje. „Nebojte se a ticho, to jsem jenom naskočil,“ řekl motor. My všechny čaje jsme se tak lekly, až jsme z toho usnuly. Probudil nás až kufr, který na nás spadl při vynášení věcí na pokoj v hotelu. Všichni jsme se strašně lekli, až jsme z toho poskočili i s domečkem. Večer se najednou otevřely dveře u našeho domečku a vzali si jednoho z mých brášků. Dali ho do hrnku a zalili ho horkou vodou. „To by byly lázně,“ říkal si můj další bráška. Večer jsme si udělali mejdan ještě se sáčky ze sousední krabičky. Prohodili jsme mezi sebou pár slov a už bylo ráno. Najednou po mně sáhla ruka a šel jsem do lázně já. Bylo to příjemné, ale pak jsem se scvrknul a vypustil ze sebe barvu. Nakonec mě hodili do koše a tím můj příběh skončil.

Anežka Pražáková

Čaj

Ahoj, jsem Čaj, byl jsem Heřmánek jako každý jiný, jenže přišel nějaký obr a utrhl mne... Teď je ze mne takzvaný „UTRŽENÝ HEŘMÁNEK“. Po dnu, co mne usušili, nás s paní Vodou dali do nějakého Zeleného Hrnečku. Hrneček nám řekl, že přijde i Med a Citron, jenže přišel jen Med, protože Citron se seschnul, tak musel jít do Joea. To byl odpadkový koš. Joe prý slouží k tomu, aby například Citron, nebo ostatní, když seschnou nebo něco jiného, „Nepáchly“, to mi říkal Zelený Hrneček. Přišel tedy Med, ale po chvíli zmizel. Byl jsem z toho moc smutný, protože jsem se ani nerozloučil. Nakonec paní Voda pořád a pořád ubývala a Zelený Hrneček se nakláněl nejdřív nalevo, pak ale napravo a tak dokola.... Občas jsem slyšel hlasy z hořejška, ale asi se mi to jen zdálo.... Když už paní Voda nebyla v Zeleném Hrnečku, nabrala mě Valča. To byla lžička. Letěl jsem. Ale pak jsem před očima viděl Joea a v něm byl mrtvý Citron! Lekl jsem se a zaječel jsem. Ale to, jak už asi tušíte, nepomohlo. A tak skončil můj proslulý život v Zeleném Hrnečku.

S pozdravem Utrhlý Heřmánek a Joe.

Jana Berousková

Čaj a jeho oslava

Jednoho dne jsem se rozhodl, že skočím ke kamarádovi Cukrovi. Ale co jsem neviděl, cukr se bavil s Cukřenkou. Bylo mi to divné, protože se dříve hádali a neměli se rádi. Tak jsem je chvíli poslouchal a zjistil jsem, že tam, každého, kdo je v kuchyni, pomlouvají. Rychle jsem běžel za Hrníčkem, vlezl jsem do skříňky, ale on tam nebyl. „Halóóó," vykřikl jsem, Hrníček se ozval až zezadu. „Co potřebuješ?" řekl Hrníček. Zeptal jsem se ho, jestli mu to nepřijde divné. Odpověděl mi strašně divně, jako kdyby přede mnou něco tajil. Strašně mě zajímalo, proč byl takový divný. Počkal jsem do druhého dne, jestli už bude Hrníček jiný. Ráno Hrníček jiný nebyl, naopak byl ještě k tomu nervózní. Rychle ode mě odběhl. Tak jsem to neřešil a šel jsem se projít. Najednou ke mně přiběhla lžička, byla celá udýchaná: „Musíš jít honem do skříňky, něco se tam děje," řekla. Rychle jsem s ní běžel do skříňky a tam byla přichystaná oslava pro mě. „Vždyť já jsem úplně zapomněl, že mám narozeniny," řekl jsem. Strašně mě to potěšilo. Nakonec jsem zjistil, že Cukr a Cukřenka nepomlouvali, ale připravovali oslavu. Byl jsem šťastím bez sebe.

Natálie Malátová

Čaj

Ahoj všichni, budu vám dneska vyprávět příběh. Příběh o tom, jak jsem se narodil a co teď tady na tom světě sám, samotinký dělám a jak si žiju.

Narodil jsem se někde v Číně a tam mi lidé říkali " Tí maka," ale tady mi prostě říkejte Tondo. Byl jsem rostlina a rostl jsem na poli. Když už jsem byl zralý a měl jsem barvu, jakou jsem měl mít, nějaká slečna, které ani oči nebyly pomalu vidět, mě utrhla.

Potom si pro mě přijel pán s velkým autem, který měl dlouhé vousy a vypadal skoro jako nějaký samuraj. Vezl v tom velkém autě i spoustu mých sousedů a kamarádů. Přivezli nás na místo, které se jmenuje Česká republika. Když nás pan samuraj vytáhl z auta v plastových bednách, dal nás zase jinému jinak vypadajícímu pánovi. Ten nás rozdrtil a dal nás do malého sáčku a papírové krabičky. Nedalo se tam skoro dýchat.

Potom nás zase čekaly hodiny strávené v autě. Opět nás vyndal z auta a předal nějaké paní, která nás naskládala do takových polic. V tu ránu přišla nějaká slečna, chňapla po mně a dala do červeného košíku. Byl jsem smutný, ale zároveň i rád, že se nebudu nudit v autě. Doma mě dala do hrnku a zalila horkou lázní. No a co teď? Ve vířivce si povídám s medem a zjišťujeme, s kým zase randí cukr.

Štaflová Valentýna